

Arrest

nr. 323 768 van 21 maart 2025
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. DELHEZ**
 Avenue de Fidevoye 9
 5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2024 (zaak met rolnummer RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X op 30 augustus 2024 heeft ingediend tegen de voornoemde beslissing (zaak met rolnummer RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 18 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. DELHEZ (in opvolging van advocaat A. BOURGEOIS in de zaak met rolnummer RvV X).

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 3 mei 2022 België binnen met een paspoort en verzoekt op 13 mei 2022 om internationale bescherming. Op 26 juli 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 juli 2024 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) januari 1998 in Caracas, distrito capital, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde samen met uw moeder, vader en uw broer in de wijk Caricuao. U hebt verder nog een halfzus en halfbroer langs vaderskant. Toen u 13 jaar oud was vertrok uw vader. Hierna hielden jullie niet echt contact, u zag hem laatst in 2015-2016. Uw moeder werkte voor het openbaar ministerie op de administratieve dienst van het gevangeniswezen. Ze is al zo'n drie jaar op pensioen. Uw broer verhuisde zo'n zes à zeven jaar geleden met zijn vriendin naar Colombia.

Toen u 14 jaar oud was werd u een eerste keer seksueel belaagd op straat. U haalt nog twee andere voorbeelden aan en verklaart dat dit vaak voorviel. In 2014 leerde u de Belg J(...) kennen via de website interpals.net. Jullie bleven bevriend en ook hier in België hebt u contact met hem.

Tussen 2015 en 2019 werd u driemaal overvallen met geweld. De eerste keer was u samen met twee andere vrienden onderweg naar het metrostation California toen een man zijn arm rond een vriend deed en jullie zei te blijven wandelen en niet te stoppen of schreeuwen. Hij zei ook jullie gsm's af te geven. Verder voelde u dat hij iets tegen uw rug hield, u ging ervan uit dat het een wapen was. Toen jullie jullie gsm's bovenhielden en aan de man overhandigden, ging hij weg. Bij het tweede incident was u samen met uw meter op de bus toen er twee gewapende mannen opstapten en zeiden gsm's, cashgeld en waardevolle voorwerpen af te geven. U deed dit en was uw gsm, huissleutels, identiteitsbewijzen, handtas met (bank)kaarten, cash en pennenzak kwijt. De derde keer zat u met wat vrienden op de universiteitscampus toen een man jullie benaderde en om wegaanwijzingen vroeg. Terwijl u en uw vrienden dit deden, kwamen er nog drie andere mannen op jullie af. Die zeiden jullie zakken open te ritsen en graaiden uit jullie zakken wat ze wilden. Bij u waren dit uw sigaretten, gsm en waterfles. Ook deed ze een slag uit aan een van uw vrienden die weigerde mee te werken. Hierna besloten jullie niet meer samen te komen op de campus. U werd nog tweemaal op niet-gewelddadige wijze bestolen.

U nam tussen februari en september 2017 drie à viermaal deel aan protesten. U bleef hierbij steeds op de achtergrond en zorgde dat u niet in aanraking met de politie kwam.

In 2018 startte u met uw universitaire studie moderne talen. Hiervoor volgde u reeds lessen Engels en Frans. U kon deze studie niet afmaken omwille van de pandemie. Tijdens uw studies werkte u in een cultureel centrum. Na de pandemie begon u vertaalopdrachten Engels-Spaans te doen via de website Upwork. U begon toen ook te sparen voor uw vertrek uit Venezuela.

In juli 2021 vertrok u voor zo'n acht maanden naar uw broer in Colombia. U wilde zien of het mogelijk was om u daar te vestigen. Dit bleek niet het geval te zijn.

U verliet Venezuela op 11 april 2022 en bereikte België op 3 mei 2022. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 mei 2022. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u de georganiseerde misdaad in uw wijk. Ook vreest u terecht te komen in de mensenhandel in Venezuela.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw moeder, verschillende onderwijsdocumenten, twee arbeidscontracten van werk in Venezuela, uw arbeidsattest en acht aanbevelingsbrieven van uw werk in België en het huurcontract van uw woonst in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft de overvallen die u meemaakte dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat deze geen verband houden met de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Uit uw verklaringen valt af te leiden dat u driemaal met geweld bent beroofd alsook tweemaal geweldloos (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 24.06.2024 (verder NPO), p.10 en p.15-16). Al zijn deze gebeurtenissen betreuenswaardig te noemen, er zijn geen redenen om aan te nemen dat u persoonlijk werd gevisieerd. Deze incidenten vonden namelijk plaats op verschillende plekken in de stad Caracas (NPO, p.15-16). Zo werd u met vrienden beroofd dichtbij het metrostation La California (NPO, p.15). Ook werd u eens overvallen op de bus op de laan Universidad ter hoogte van het museum voor schone kunsten (ibid.). Het derde incident waarover u sprak gebeurde op de universiteitscampus (NPO, p.16). Verder blijkt ook niet uit uw verklaringen dat het telkens om dezelfde personen of groeperingen gaat. U zei namelijk dat er allerhande bendes en groeperingen misdrijven pleegden in uw buurt (NPO, p.6). Ook zei u geen klacht te hebben ingediend omdat ze het nummer van de identiteitskaart van de daders zouden gevraagd hebben, maar u niet beschikte over de persoonsgegevens van de misdadigers die u belaagden (NPO, p.16).

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dan ook dat u slachtoffer werd van overvallen omdat u zich telkens op het foute moment op de foute plek bevond. Er zijn dan ook goede redenen om te besluiten dat de overvallen niet doorgericht tegen u als persoon waren.

Verder dient opgemerkt dat u geen melding maakte van deze overvallen bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). U sprak daar wel over een incident waarbij de universiteit werd beroofd in maart 2020. Gevraagd of u toen zelf werd aangesproken, zei u dat dit niet het geval was en het om geruchten ging (ibid.). Dat u toen niets hebt gezegd over het incident waarbij u op de universitaire campus werd beroofd of de andere berovingen is dan ook opvallend.

Wat er ook van zij, de feiten die u te beurt zijn gevallen en de feiten die u bij terugkeer vreest, zijn vormen van gemeenrechtelijke criminaliteit, die gepleegd worden door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Het gaat hier niet om vormen van vervolging die verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Evenmin ressorteren de door u geschetste feiten onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals ook opgenomen in artikel 48/4 van voornoemde Vreemdelingenwet (cf. infra).

Verder verklaart u meermaals slachtoffer geweest te zijn van seksuele belagingen op openbare plekken (NPO, p.11-12). Ook hier blijkt niet uit uw verklaringen dat de incidenten met elkaar gelinkt zijn of dat u persoonlijk werd gevisieerd. U zei bijvoorbeeld dat dit vaker gebeurde met (jonge) meisjes in uw wijk (NPO, p.11). U voegde ook nog toe dat het in het algemeen frequent voorkwam op het traject van uw gebouw tot het metrostation, alsook in de stad en de universiteit (ibid.). Hoe betreuenswaardig deze gebeurtenissen ook moge zijn, zijn deze elementen onvoldoende ernstig om als een daad van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking te worden genomen.

Wat betreft uw vrees dat u bij terugkeer terecht zal komen in mensenhandel dient opgemerkt dat dit louter een hypothetische vrees is die u niet kan staven met enige concrete en gedetailleerde elementen. U zei hierover dat het een veelvoorkomend probleem is in Venezuela en er in Caracas vrouwen op straat worden gedrogeerd (NPO, p.12). U sprak ook over Venezolaanse vrouwen die naar Colombia of Brazilië werden doorgesluisd voor sekswerk (ibid.). Gevraagd hoe u dit weet, zei u het via het nieuws te hebben vernomen en dat het geweten is dat zo'n zaken gebeuren (ibid.). Er dient hierover benadrukt dat er een individuele beoordeling wordt gemaakt van uw vraag naar internationale bescherming en u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen. Het is niet voldoende om in het algemeen te verwijzen naar praktijken van mensenhandel. U slaagt er dus niet in om een individuele en reële vrees bij terugkeer aan te tonen.

Bovendien verklaart u dat er in Venezuela geen recht op vrije meningsuiting is en u bij terugkeer er niet voor zal kunnen uitkomen dat u het niet eens bent met de regering (NPO, p.11). Gevraagd of u in Venezuela uw ongenoegen over de regering reeds uitten, antwoordde u dat u dit niet deed uit angst voor represailles (NPO, p.12). Er dient opgemerkt dat ook dit louter een hypothetische vrees is die u niet kan staven met enige concrete en gedetailleerde elementen. Het is niet voldoende om in het algemeen te verwijzen naar een gebrek aan vrije meningsuiting in uw land van herkomst. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u bij terugkeer een persoonlijke vrees koestert.

Ten slotte dient opgemerkt dat u verklaarde deel te hebben genomen aan drie à vier protesten in 2017 (NPO, p.8). U zei hierover dat u niet van voor liep, zo ver mogelijk van de politie bleef als mogelijk en u dus ook nooit bent aangehouden of vervolgd bent geweest omwille van uw deelname (ibid.). Dat u bij terugkeer naar Venezuela risico zou lopen omwille van uw deelname aan protesten is dan ook niet aannemelijk.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

Uw identiteitsdocumenten – uw paspoort, Venezolaanse identiteitskaart en uw geboorteakte – en de geboorteakte van uw moeder bevatten enkel een indicatie van jullie identiteit, herkomst en nationaliteit, wat niet meteen ter discussie staat in deze beslissing.

De verschillende onderwijsdocumenten en twee arbeidscontracten bevatten louter informatie over uw eerdere activiteiten in Venezuela, die hier evenmin betwist worden.

Wat betreft uw arbeidscontract en de acht aanbevelingsbrieven van uw werk in België alsook uw huurcontract in België dient benadrukt te worden dat de beoordeling van uw dossier ten opzichte van uw land van nationaliteit gebeurt, in casu Venezuela, en u tegenover Venezuela geen vrees aannemelijk maakt.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U reisde namelijk legaal met uw eigen paspoort via een officiële grensovergang naar Colombia (NPO, p.9).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808_0.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisereerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de beroepen met de rolnummers RvV 323 292 en RvV 323 329 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer RvV 323 292.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer RvV 323 329.

3. Over de gegrondheid van het beroep met rolnummer RvV 323 292

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van “de gegrondheid en de rechtmatigheid van de bestreden beslissing”.

Het eerste middel is als volgt onderbouwd:

“Overwegende dat tegenpartij van mening is dat het relaas van verzoeker weinig geloofwaardig is.

Dat de verschillende verwijten van tegenpartij onderzocht dienen te worden.

A. Eerste tak: de procedurele behoeften

Overwegende dat de verzoekster verwijst naar de Justitie terzake

B. Tweede tak: Het behoren tot een benadeelde klasse slachtoffer van discriminaties

Overwegende dat de wederpartij in haar bestreden beslissing betoogt dat verzoeksters vrees, die is gebaseerd op de aanrandingen waarvan zij in Venezuela het slachtoffer is geweest, haar niet in staat stelt aan te tonen dat zij voldoet aan de criteria voor vervolging als bedoeld in het Verdrag van Genève, die hierboven beter zijn omschreven.

Dat verzoekster een vrouw is.

Dat verzoekster in Venezuela wegens haar geslacht het slachtoffer is geworden van discriminatie en geweld.

Dat zij tijdens haar verhoor bij de wederpartij met name heeft verklaard dat zij driemaal het slachtoffer is geweest van mishandeling en diefstal, maar ook dat zij meermaals het slachtoffer is geweest van seksueel geweld.

Dat de voorbeelden die zij gaf tijdens haar verhoor bij de wederpartij indicatief zijn voor een algemeen klimaat van geweld tegen vrouwen.

Amnesty International wees hier al op in 2021

Amériques. Les femmes et les filles qui fuient le Venezuela ne sont pas protégées contre la discrimination et la violence liée au genre

(...)

Dat verder “

« (...) ».

De Verenigde Naties hebben er ook op gewezen dat er weliswaar nieuwe wetten zijn aangenomen, maar dat deze niet zijn geïmplementeerd en dus geen verandering brengen in het geweld tegen en de discriminatie van vrouwen in Venezuela. «

(...) ».

Het rapport stelt ook dat “(...)”, wat de geloofwaardigheid aantoont van de verklaringen van de verzoekster, die zelf ook slachtoffer was van dergelijk geweld en discriminatie in het schoolsysteem.

Ondanks internationale aanbevelingen ondernemen de Venezolaanse autoriteiten volgens een rapport van de OHCHR geen stappen om dit geweld en deze discriminatie te beteugelen. «

(...) ».

In hetzelfde rapport betreurt een tweede vereniging het gebrek aan transparantie van de kant van de Venezolaanse autoriteiten met betrekking tot vrouwenmoorden en vrouwenhandel. «

(...) ».

In hetzelfde verslag benadrukte een groot aantal verenigingen de discriminatie en het geweld waaraan vrouwen worden blootgesteld, zonder dat de Venezolaanse autoriteiten ook maar enige maatregel hebben genomen om dit fenomeen te beteugelen. « (...) ».

Verzoekster is dus vervolgd wegens haar geslacht, hetgeen onder de criteria van het Verdrag van Genève valt.

Dat de wederpartij duidelijk geen rekening heeft gehouden met deze overwegingen en in feite verzoeksters angsten partijdig heeft onderzocht.

Dat van de wederpartij redelijkerwijs niet kan worden gezegd dat zij een gemotiveerde beslissing heeft genomen, gelet op verzoeksters verklaringen over haar angsten en de situatie van geweld tegen vrouwen in Venezuela, waar de autoriteiten onverschillig zijn.

Zo legt verzoekster nauwkeurig uit dat ze tot een bescheiden sociale klasse behoort, en dat ze daardoor gediscrimineerd wordt.

De Gids van de UNHRC verklaart : “ 77. (...)

78. (...)”

Gelet op het voorgaande is het bovendien duidelijk dat verzoekster, geconfronteerd met dergelijk geweld, de bescherming van haar nationale autoriteiten niet kan genieten.

Dat haar vrees voor vervolging derhalve ernstig en gegrond lijkt.

Er moet echter rekening gehouden worden met het geheel van de elementen die in het kader van de asielpprocedure worden vermeld.

Door in het bestreden besluit te betogen dat verzoekster niet persoonlijk het doelwit van het geweld was, heeft de wederpartij niet alleen de algemene context van geweld tegen vrouwen miskend, maar ook de gewelddaden waarvan verzoekster het slachtoffer was, hetgeen de wederpartij niet betwist, alsmede de vaste rechtspraak van dit Gerecht.

Dat dit Gerecht in zijn rechtspraak steeds heeft verklaard dat « (...) » (RVB, arrest nr 125 321 dd.9 juni 2014).

Gelet op het voorgaande zijn er, anders dan de wederpartij stelt, aanwijzingen voor vervolging van verzoekster in de zin van het Verdrag van Genève.

Op grond van deze elementen, moet het Verdrag van Geneve toegepast worden, en dient verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te krijgen.

In ieder geval dient het verzoek geanalyseerd te worden vanuit het oogpunt van artikel 48/4 82 b)

C. Derde tak : het politieke profiel van de verzoekster

Overwegende dat de wederpartij in het bestreden besluit geen melding maakt van de vrees van verzoekster wgens haar politieke profiel.

Dat verzoekster echter sinds haar aankomst op het grondgebied van het Koninkrijk een levenswijze heeft ontdekt waarin zij haar vrijheid van meningsuiting naar eigen goeddunken kan gebruiken, zonder vrees voor represailles.

Hoewel zij tijdens haar verblijf in Venezuela geen enkele politieke mening heeft geuit op sociale media's of in het openbaar, uit vrees voor represailles van de autoriteiten.

Dat verzoekster echter sinds haar aankomst in België politieke inhoud heeft gepubliceerd op het sociale medium Facebook, waarin zij de zittende regering bekritiseert.

Er zij op gewezen dat de tegenpartij verzoekster op dit punt op geen enkele wijze heeft ondervraagd en zich ertoe heeft beperkt het politieke motief eenvoudigweg van de hand te wijzen.

In de huidige context van geweld lijkt de vrees van verzoekster echter bijzonder groot.

Dat na de laatste presidentsverkiezingen de politieke repressie is toegenomen en het geweld endemisch is geworden.

De Raad van de Europese Unie vermeldt in het bijzonder dat «

(...)».

In een tweede verslag van 25 augustus 2024 verklaarde de Raad van Europa dat na de verkiezingen «

(...) ».

Dat een rapport van Amnesty International dd. Augustus 2024 luidt«

(...) «.

Op politiek niveau wijst Amnesty International op de onderdrukking van alle politieke oppositie «

(...) ».

Erger nog, TECH-bedrijven hebben Venezolanen aan de kaak gesteld die, net als de aanvrager, politieke inhoud publiceren op sociale media”.

(...)

Amnesty International heeft nog een bijzonder gedetailleerd rapport geschreven ”

(...)”

Het rapport stelt verder dat “

(...) “.

Dat dit uiteraard het ergste doet vrezen voor verzoekster, die politieke inhoud op sociale netwerken heeft gepubliceerd, indien zij naar haar land van herkomst zou terugkeren.

Opgemerkt zij dat de wederpartij dit aspect van verzoeksters vrees op geen enkele wijze heeft onderzocht.

Er zijn haar geen vragen gesteld en in het bestreden besluit van 29 juli wordt uiteraard geen melding gemaakt van het politieke geweld en de onderdrukking na de verkiezingen van 29 juli 2024.

De bestreden beslissing kan dus niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd en moet op zijn minst worden vernietigd.

Dat dit Gerecht niettemin, primair en rekening houdend met de in het kader van het onderhavige verzoekschrift genoemde elementen, verzoekster onmiddellijk de vluchtelingenstatus kan toekennen, gelet op de flagrante schending van de in het middel genoemde bepalingen.”

3.1.2. In een tweede middel voert verzoekster argumenten aan tegen de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt te weerleggen. Aldus roept ze de schending van de materiële motiveringsplicht in.

Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

“Overwegende dat tegenpartij van mening is dat verzoekster niet aantoont dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela een onmenselijke en vernederende behandeling vreest.

(...)Dat tegenpartij erkent dat de veiligheidssituatie in Venezuela zeer verontrustend is.

Dat zij echter benadrukt dat er een gewapend conflict zou bestaan en dat de burgers niet uitdrukkelijk gevisieerd zouden zijn.

Dat het verslag van Amnesty International nochtans benadrukt :

« (...) »l.

Dat het eraan toevoegt :

« (...) ».

Dat het verslag van Amnesty International van 2019 zo vermeldt dat de toegang tot voedsel en water niet gewaarborgd is.

Dat het benadrukt :

« (...) ».

Dat het eraan toevoegt: « (...) ».

Dat de NV de aandacht vestigde op misdaden tegen de mensheid die in Venezuela begaan worden.

Dat tegenpartij zelf de nadruk legt op het bestaan van een diepe politieke, economische en sociale crisis, waar geweld veralgemeend is en door het Venezolaanse leger wordt gepleegd.

Dat de situatie bovendien niet gaat verbeteren.

Dat een gewapend conflict op het punt staat uit te barsten tussen Brazil en Venezuela.

De beslissing dient dus herzien te worden, en aan verzoekster dient de status van subsidiaire bescherming toegekend te worden.

Dat verzoekster zo de hervorming van de beslissing van tegenpartij solliciteert.”

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden verwijzingen en consulteerbare weblinks gevoegd naar volgende rapporten:

- stuk 3: Amnesty International, *“Amériques. Les femmes et les filles qui fuient le Venezuela ne sont pas protégées contre la discrimination et la violence liée au genre”*, 25 november 2021;
- stuk 4: VN, *“Examen du Venezuela : les expertes du Comité CEDAW abordent les questions en lien avec la violence envers les femmes, la situation des migrantes et la discrimination dans l'éducation”*, 18 mei 2023;
- stuk 5: OHCHR, *“Le Comité pour l'élimination de la discrimination à l'égard des femmes auditionne la société civile en vue de l'examen des rapports de l'Espagne, de la Slovaquie et du Venezuela”*, 15 mei 2023;
- stuk 6: Raad van de Europese Unie, *“Venezuela déclaration du haut représentant, au nom de l'UE, sur l'évolution récente de la situation à l'issue de l'élection”*, 24 augustus 2024;
- stuk 7: Amnesty International, *“Comprendre ce qu'il se passe en Venezuela”*, 12 augustus 2024;
- stuk 8: Amnesty International, *“Venezuela, l'application de dénonciation des manifestants crée un dangereux précédent”*, 7 augustus 2024 ;
- stuk 9: Amnesty International, *“Arrestations massives de groupes vulnérables”*, 12 augustus 2024.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 22 januari 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela en verwijst naar de COI Focus *“Venezuela: Situatieschets”* van 26 september 2024 als bijkomende informatiebron.

3.2.2. Op 26 januari 2025 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij citeert uit volgende bijkomende stukken, te consulteren via de vermelde weblinks:

- stuk 1: infobae, *“Plus de 40 féminicides ont été signalés au Venezuela au cours des deux premiers mois de l'année”*, 30 maart 2022;
- stuk 2: Human Rights Watch, *“La violence contre les votes au Venezuela”*, 2 september 2024;
- stuk 3: Oversight Board, *“Le Conseil engage une nouvelle procédure accélérée pour des cas de violence post-électorale au Venezuela”*, 22 augustus 2024.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, nu (i) de overvallen die zij meemaakte geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève en er goede redenen zijn om te besluiten dat deze niet gericht waren tegen haar als persoon, (ii) zij geen melding maakte van deze overvallen tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, (iii) de feiten die haar te beurt zijn gevallen en de feiten die zij bij terugkeer vreest vormen van gemeenschappelijke criminaliteit zijn, die geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en die evenmin ressorteren onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, (iv) uit haar verklaringen niet blijkt dat de seksuele belagingen waarvan zij meermaals het slachtoffer zou zijn geweest met elkaar gelinkt zijn of dat zij daarbij persoonlijk werd geviséerd en deze incidenten onvoldoende ernstig zijn om als een daad van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking te worden genomen, (v) zij er niet in slaagt een individuele en reële vrees om bij terugkeer naar Venezuela in de mensenhandel terecht te komen aan te tonen, (vi) zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer een persoonlijke vrees koestert omwille van het feit dat er in Venezuela geen recht op vrije meningsuiting is, (vii) het niet aannemelijk is dat zij bij terugkeer naar Venezuela risico zou lopen omwille van haar deelname aan protesten, (viii) de door haar ter staving van haar verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen, (ix) er niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) beschreven behandeling, (x) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en zij evenmin aantoonde dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien, en (xi) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en zij geen informatie bijbrengt waaruit het tegendeel blijkt. Al deze vaststellingen en overwegingen worden omstandig in de bestreden beslissing toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Venezuela, verlaten te hebben omwille van de georganiseerde misdaad in haar buurt, de slechte socio-economische situatie en de onmogelijkheid om vrij haar mening te uiten. Zij geeft aan sinds haar veertien jaar meerdere keren op straat seksueel te zijn belaagd en tussen 2015 en 2019 driemaal te zijn overvallen met geweld en tweemaal zonder dat er geweld aan te pas kwam. In 2017 zou zij viermaal deelgenomen hebben aan protesten tegen de regering. Verzoekster verklaart bij terugkeer te vrezen dat zij opnieuw het slachtoffer zal worden van diefstal en/of seksueel misbruik door criminele groeperingen of dat zij in de mensenhandel zal terechtkomen.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Uit hetgeen *supra* onder punt 3.3.2. is uiteengezet blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt omwille van de door haar aangehaalde feiten en elementen, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij, door in wezen louter te volharden in haar relaas en vrees, te verwijzen naar de algemene context van geweld tegen vrouwen en te poneren dat zij vervolgd werd omwille van haar geslacht, in gebreke blijft.

Wat betreft het gegeven dat verzoekster een vrouw is en haar algemene verwijzing naar de situatie van vrouwen in Venezuela die het slachtoffer worden van geweld, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Noch uit de informatie waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift en aanvullende nota noch uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de verwerende partij kan blijken dat er in Venezuela sprake is van groepsvervolging waarbij alle vrouwen het slachtoffer worden van geweld. Verzoekster kan er niet mee volstaan louter te verwijzen naar rapporten over geweld tegen, en discriminatie van, vrouwen in Venezuela, zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken. Wat haar persoonlijke situatie betreft, ontkennen noch de adjunct-commissaris noch de Raad dat de gevallen van seksuele belaging of aanranding waarvan verzoekster verklaart in Venezuela het slachtoffer te zijn geworden betreurenswaardig zijn, doch dient te worden vastgesteld dat er geen indicaties zijn dat deze incidenten met elkaar gelinkt zijn of dat verzoekster daarbij persoonlijk werd gevisieerd. De feiten zijn ook naar het oordeel van de Raad onvoldoende zwaarwichtig om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet dan wel als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van die wet te kunnen worden beschouwd. Verzoekster brengt zelf geen concrete elementen of argumenten aan die deze feiten in een ander daglicht kunnen plaatsen.

In zoverre verzoekster meent dat zij omwille van haar geslacht slachtoffer is geworden van diefstallen met geweld, kan de Raad op basis van verzoeksters verklaringen over deze feiten slechts vaststellen dat er geen aanwijzingen zijn dat zij daarbij specifiek als vrouw werd gevisieerd. Zo werd bij één van de incidenten de hele bus beroofd en was bij een ander incident een mannelijke vriend van verzoekster betrokken die door hun belagers hardhandig werd aangepakt omdat hij weigerde zijn spullen af te geven (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-17). Verzoekster toont geenszins aan dat er redenen zijn om aan te nemen dat zij bij de overvallen waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest persoonlijk werd gevisieerd, laat staan dat zij zou aantonen dat zij gevisieerd werd omwille van haar geslacht of een andere reden die verband houdt met de criteria van het Verdrag van Genève.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij tot een bescheiden sociale klasse behoort en daardoor gediscrimineerd wordt, benadrukt de Raad dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend moeten zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Te dezen dient te worden vastgesteld dat niet blijkt, en verzoekster in haar verzoekschrift evenmin concreet aantoon, dat zij in Venezuela op socio-economisch vlak daadwerkelijk dermate zou zijn gediscrimineerd dat haar situatie met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden gelijkgesteld. Verzoekster verklaarde weliswaar dat zij in

een volksbuurt voor minder gegoede burgers woonde, doch zij blijkt in Venezuela onderwijs te hebben genoten en zelfs hogere studies te hebben gedaan, alsook te hebben gewerkt (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 11; AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 5 en 6; AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-8). Nergens uit blijkt dat zij ten aanzien van de gewelddaden waarvan zij in Venezuela het slachtoffer zou zijn geworden de bescherming van haar nationale autoriteiten niet kan genieten omwille van haar behoren tot een bepaalde sociale groep.

Wat betreft de door verzoekster geuite vrees omwille van haar politiek profiel en haar verwijzing in dit verband naar de huidige politieke situatie na de laatste presidentsverkiezingen, merkt de Raad op dat uit de beschikbare landeninformatie, met name de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 26 september 2024, waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij, blijkt dat de diepe politieke en sociale crisis in Venezuela blijft aanhouden en dat na de gecontesteerde presidentsverkiezingen van juli 2024 opnieuw massademonstraties plaatsvonden tegen de uitslag van de verkiezingen, die ook door heel wat landen en internationale waarnemers in twijfel is getrokken. Daarbij is de gewelddadige repressie door het regime van mensen die deelnemen aan betogingen en zich kritisch uitlaten over het regime opnieuw toegenomen, terwijl het regime eveneens een sfeer van wantrouwen en angst onder gewone burgers creëert en er weer meer willekeurige arrestaties lijken plaats te vinden om de bevolking te intimideren. In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er thans sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Ook in het licht van de politieke repressie in de nasleep van de presidentsverkiezingen van juli 2024 kan het loutere gegeven dat verzoekster valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was in Venezuela voorafgaand aan haar vertrek niet volstaan om een nood aan internationale bescherming in haar hoofde vast te stellen. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel of haar activiteiten in het verleden dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Er mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijken uit de beschikbare objectieve bronnen. Dergelijke beoordeling en afweging van de door verzoekster tijdens de administratieve procedure aangebrachte omstandigheden is *in casu* gebeurd. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt toegelicht, en door verzoekster niet wordt betwist, heeft zij zich blijkens haar verklaringen steeds onthouden van het uiten van haar ongenoegen over de regering en zorgde zij er tijdens haar deelname aan een aantal protesten in 2017 voor dat zij niet in de kijker liep en zo ver mogelijk van de politie bleef, waardoor zij nooit werd aangehouden of vervolgd. Verzoekster poneert in haar verzoekschrift dat zij sinds haar aankomst in België "*een levenswijze heeft ontdekt waarin zij haar vrijheid van meningsuiting naar eigen goeddunken kan gebruiken, zonder vrees voor represailles*", doch zij laat na dit verder te concretiseren of te staven. Zij beperkt zich verder tot een blote bewering waar zij stelt dat zij "*sinds haar aankomst in België politieke inhoud heeft gepubliceerd op het sociale medium Facebook, waarin zij de zittende regering bekritiseert*". Verzoekster brengt geen enkel stuk of concreet element bij ter staving van haar beweringen, die derhalve niet kunnen worden aangenomen. Waar zij de verwerende partij verwijt dat zij haar "*op dit punt op geen enkele wijze heeft ondervraagd en zich ertoe heeft beperkt het politieke motief eenvoudigweg van de hand te wijzen*", gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet heeft aangehaald dat zij haar autoriteiten vreest omwille van haar vermeende online activiteiten in België. Verzoekster is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en het is niet aan de *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om het gehoor te sturen. Verzoekster heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud herhaaldelijk en ruimschoots de kans gekregen om alle redenen waarom zij meent niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst te vermelden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11, 15). De algemene informatie waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift en aanvullende nota aangaande de politieke repressie en het geweld volgend op de presidentsverkiezingen van 2024 kan geen ander licht werpen op voorgaande analyse en vaststellingen.

Waar verzoekster er terechtzitting op wijst dat zij al drie jaar in België verblijft en hier asiel heeft aangevraagd en aangeeft om die reden problemen te vrezen bij terugkeer naar Venezuela, brengt zij geen concrete argumenten of elementen aan die afbreuk doen aan de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter

omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreft zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U reisde namelijk legaal met uw eigen paspoort via een officiële grensovergang naar Colombia (NPO, p.9).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing."

Verzoekster stelt ter terechtzitting dat zij in Brussel deelgenomen heeft aan een protest en dat dit in haar "antecedenten" zal terechtkomen, doch zij blijft in gebreke haar beweringen te staven, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat de autoriteiten in haar land van herkomst op de hoogte zijn van haar beweerde deelname aan dit protest. Waar zij nog aanhaalt dat de Venezolaanse politie het recht heeft om mobiele telefoonnummers te onderzoeken, dient in navolging van de adjunct-commissaris op basis van de beschikbare landeninformatie te worden vastgesteld dat niet kan worden uitgesloten dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela zal worden ondervraagd en onderworpen aan een veiligheidscontrole, waarbij mogelijk ook haar telefoongegevens worden onderzocht, doch dat er *in casu* geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster, gelet op haar individuele omstandigheden, daarbij problemen zal ondervinden. Dat zij als vrouw deel uitmaakt van een minderheid die meer is blootgesteld aan de gevaren voor terugkeerders, zoals zij ter terechtzitting nog poneert, is een loutere bewering die zij niet verder staft.

De documenten die verzoekster ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorgelegd vermogen niet de appreciatie daarvan in positieve zin om te buigen, gelet op de daarover in de bestreden beslissing opgenomen terechte motieven, die door verzoekster niet worden betwist, laat staan weerlegd.

Verzoeksters betoog is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas en vrees, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij in het verleden reeds in Venezuela werd vervolgd of rechtstreeks werd bedreigd met vervolging. Aldus is er *in casu* geen duidelijke

aanwijzing dat haar beweerde vrees voor vervolging gegrond is, zoals bedoeld in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, en toont zij de in haar eerste middel aangevoerde schending van dit artikel niet aan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

3.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de daders van de overvallen en seksuele belaging waarvan zij in haar land van herkomst het slachtoffer zou zijn geweest haar persoonlijk viseerden, noch dat deze feiten zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging of ernstige schade te kwalificeren, dat zij niet aantoonde een daadwerkelijke vrees te koesteren dan wel een reëel risico te lopen om terecht te komen in de mensenhandel, en dat zij evenmin aannemelijk maakt bij terugkeer problemen met de Venezolaanse autoriteiten te zullen kennen omwille van haar vermeende politieke profiel of het feit dat zij in België verbleven heeft en hier om internationale bescherming heeft verzocht.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijs, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïmponeerd of dat zij behoort tot een groep van geïmponeerde personen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punt 3.3.3. en stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

In haar verzoekschrift komt verzoekster dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïmponeerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

3.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politiek en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verder blijkt dat dit politiek en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politiek of crimineel geweld worden geïmponeerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel of politiek geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politiek en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de

veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua, Guárico, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het bestaan van een gewapend conflict in deze deelstaten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Verzoekster verklaart afkomstig te zijn uit, en tot aan haar vertrek uit Venezuela te hebben verbleven in, Caracas. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de deelstaat Caracas actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan en brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT